

Komentář ke stanovisku MPSV ze dne 20. 06. 2018, čj. MPSV-2018/116994-411/1

Ve svém stanovisku se MPSV vehementně hlásí k názoru, že nelegální práce dle § 5 písm. e) bodu 1 zákona o zaměstnanosti, za jejíž příklady uvádí např. *švarcsystém* nebo tzv. práci na zkoušku (viz 1 a 4 stanoviska), není zaměstnáním ve smyslu zákoníku práce. Je přitom argumentováno judikaturou Nejvyššího správního soudu k § 5 písm. e) bodu 1 zákona o zaměstnanosti, která je označována za neproblematickou a naopak její kritika je označována za „vykonstruovanou“. Je rovněž odmítána jakákoli potřeba novelizace zákona o zaměstnanosti. Nakonec je pak hájena i stávající implementace tzv. sankční směrnice do českého právního řádu (je též poukazováno na chybu v našem dopisu, kdy jsme omylem čl. 6 směrnice označili jako článek 2).

Zcela zjevným problémem stanoviska MPSV je ta skutečnost, že

- argumentuje pouze judikaturou Nejvyššího správního soudu a zcela přechází judikaturu Nejvyššího soudu ČR, kterou jsme ve svém dopisu uvedli, a
- i z judikatury Nejvyššího správního soudu bere v potaz pouze (námi kritizovanou) judikaturu tohoto soudu vztahující se k definici nelegální práce a zcela opomíjí judikaturu vztahující se k odvodům z nelegální práce, která je jasná; z bodu 2 stanoviska MPSV v podstatě vyplývá, že samotná nelegální práce, respektive odměna za ni, není ze strany MPSV považována za něco, z čeho by se automaticky měly odvádět daně a pojistné, byť je evidentní, že MPSV se zde jasný právní názor uvést neodvážilo.

K tomu, že MPSV hájí způsob, jakým byla do českého právního řádu implementována tzv. sankční směrnice, lze jen podotknout, že MPSV nepíše, v kolika případech byla ustanovení § 141a a 141b zákona o zaměstnanosti aplikována. My jsme se zatím nesetkali s vůbec žádným případem, ani s nikým, kdo by byl jen tvrdil, že o nějakém případě slyšel.

Mgr. Pavel Čížinský
10. 07. 2018